

udvælger, samler og eventuelt redigerer bidragene, og at en rent praktisk og økonomisk ordnende virksomhed ikke er tilstrækkelig til at give beskyttelse.

Efter forslaget § 5 er ophavsretten til et samlewerk overensstemmende hermed tillagt den, der ved at sammenstille værker eller dele af værker frembringer et litterært eller kunstnerisk samlewerk. For at ophavsret til samlingen som sådan skal kunne anerkendes, må samlearbejdet være udført efter en vis plan eller idé, således som det også er kommet til udtryk i art. 2, stk. 3, i Bernerkonventionen af 1948: „samlinger af litterære eller kunstneriske værker såsom encyklopædier og antologier, som på grund af udvalget eller arrangementet af deres indhold udgør intellektuelle frembringelser“. Lov 1933 nævner „aviser og andre periodiske værker, samlede værker og værker, der består af selvstændige bidrag fra forskellige medarbejdere“. Som typiske eksempler på værker, der beskyttes efter nærværende paragraf, kan nævnes videnskabelige publikationer med bidrag fra en række medarbejdere, samlede og ordnede efter en bestemt plan: leksika o. lign., læsebøger til skolebrug, antologier, digtsamlinger o. lign. Aviser falder det ikke helt naturligt at nævne i denne sammenhæng, men det er efter formuleringen ikke udelukket, at en avis efter omstændighederne kan betragtes som et samlewerk.

Der er her i virkeligheden tale om en med bearbejdelse beslægtet virksomhed, og forholdet mellem redaktøren af samleverket på den ene side, og ophavsmændene til de bidrag, hvoraf samleverket er sammensat, på den anden side, er for så vidt ganske det samme som mellem bearbejderen og ophavsmanden til det bearbejdede værk, hvorfor der kan henvises til, hvad der er anført under omtalen af § 4 vedrørende dette forhold. Redaktøren eller udgiveren af samleverket erhverver kun ophavsret til bidragene efter aftale og kan derfor ikke publicere det samlede værk uden bidragydernes samtykke, hvis det drejer sig om beskyttede værker, og hvis forholdet ikke falder ind under kapitel II.

Til § 6.

Bestemmelsen omhandler de såkaldte fællesværker — værker, som er frembragt af flere i forening, uden at de enkeltes bidrag lader sig udskille som selvstændige værker. Fra litteraturen kendes adskillige tilfælde af, at et værk således har flere ophavsmænd. Her skal eksempelvis nævnes brødrene Goncourts romaner. Også lystspil og andre skuespil udarbejdes ofte af flere i forening. Endvidere udføres i vore dage videnskabelige undersøgelser i stigende grad af forskningsgrupper, hvis

medlemmer i fællesskab fremtræder som forfattere til publikationer om de opnåede forskningsresultater.

Lov 1933, § 6, kræver samtlige forfatteres samtykke til den første offentliggørelse samt til afgørelse af spørgsmålet om offentliggørelse af værket på anden måde end tidligere sket, f. eks. ved opførelse i stedet for ved trykning eller omvendt. Men sædvanlige dispositioner — eventuelt gående ud på at give tilladelse til værkets fornyede offentliggørelse på samme måde som hidtil, f. eks. ved genoptrykning — kan enhver af de flere forfattere foretage. For kunstnerrettens vedkommende kræves derimod (§ 26 i lov 1933) samtlige medarbejders samtykke til alle dispositioner.

I disse tilfælde, hvor værket frembringes som et resultat af ophavsmændenes fælles indsats, forekommer det naturligst at forlange, at samtlige ophavsmænd principielt skal være med til dispositioner over værket, når ikke andet kan anses for forudsat. Dette er også ordningen efter gældende svensk ret, mens man i Finland og Norge hidtil har haft regler i store træk svarende til bestemmelserne i lov 1933.

I tilfælde af at der sker krænkelse af ophavsretten til fællesværket, synes det dog rimeligt, at hver enkelt af ophavsmændene har mulighed for at skride ind.

Lov 1933, § 6, indeholder en bestemmelse om fordelingen af den ved offentliggørelse erhvervede indtægt mellem ophavsmændene. Herom har man ikke fundet anledning til at udtale noget i lovforslaget, idet dette spørgsmål ligesom forholdet i det hele mellem ophavsmændene til fællesværket bør bedømmes efter de mellem parterne truffede aftaler.

I lov 1933 er der i § 7 givet regler for sådanne værker, som i og for sig danner eller i hvert fald er beregnet på at fremtræde som en helhed, men hvor dog de enkelte bidrag lader sig udskille som selvstændige værker. Der tænkes herved især på musikdramatiske værker, operaer, balletter, pantomimer m. v. Reglerne går ud på, at de pågældende værker skal behandles som fællesværker med hensyn til den samlede opførelse eller udgivelse, medens hver af bidragyderne kan iværksætte særskilt offentliggørelse af henholdsvis teksten og musikken. Man har ikke skønnet, at der var behov for at optage en til lov 1933, § 7, svarende regel i lovforslaget, idet det indbyrdes retsforhold mellem bidragyderne også her må rette sig efter de aftaler, der træffes imellem dem. Foreligger sådanne aftaler ikke, giver bestemmelserne i lovforslagets §§ 1 og 2 formentlig tilstrækkelig vejledning.